

Joan Piqué

Morena Stefani. Itàlia**«Aquí hi ha gent molt oberta i es pot trobar fàcilment la manera de ser útil a la societat»**

Tinc 33 anys i vaig néixer a Bolonya, on he viscut gairebé tota la vida. Vaig estudiar idiomes i literatura anglesa i alemanya a la Universitat (l'equivalent a la filologia aquí) i vaig treballar en assessorament d'aturats i una oficina de mobilitat europea. Fa un parell d'anys, van confluïr diversos factors: la feina es va acabar, tenia ganes de viure una experiència internacional i vaig poder acollir-me a un projecte de voluntariat europeu. Vaig arribar a Manresa l'octubre del 2011.

El projecte de voluntariat era impulsat pel Consell Comarcal del Bages i una entitat italiana. Vaig estar al punt d'informació juvenil SapsK fins al juny del 2012. Llavors vaig tornar a Itàlia un parell de mesos, i vaig participar en un altre projecte d'educació per la pau a la república de Geòrgia. Però tenia decidit instal·lar-me a Manresa. El setembre del 2012 tornava a ser aquí.

I ara sóc manresana, de moment sense data de tornada. En arribar de seguida em vaig apuntar a un curs de monitora al CAE, que ara estic acabant. I vaig començar a treballar: de professora d'idiomes (anglès, italià), cada cop més, i ara ja ho faig d'una manera més fixa, en acadèmies, una cooperativa de formació i una escola. Visc al centre, en un pis compartit amb una companya. Manresa és deu vegades més petita que Bolonya, de fet té el nombre d'habitants del meu barri. I té una mica aquest caràcter de barri: la gent es coneix però alhora tens accés als serveis i tot el que necessites. És una ciutat còmoda. Tot i que jo no tinc cotxe i trobo que una de les mancances és el transport públic. Cap a Barcelona però també pobles de la vora. Poca freqüència i el servei acaba molt d'hora.

Estava saturada d'Itàlia. El govern, la política, la gent... I aquí de seguida vaig conèixer gent més positiva, activa, que intenta fer coses per canviar la situació. Parlo almenys dels ambients amb què jo m'he relacionat. A Itàlia tothom és molt desconfiat, com més passiu i pessimista. Aquí he trobat estímuls, aquesta seria la paraula. Molts estímuls. M'he implicat en les activitats de l'Ateneu La Sèquia, un projecte extraordinari, i en moviments socials. A Bolonya també n'hi ha hagut, però ara està tot molt aturat. I un lloc com l'Ateneu, allà, seria més tancat, costaria entrar-hi i participar-hi. Crec que aquí hi ha gent

«Estava saturada d'Itàlia. Tothom és més desconfiat, passiu i pessimista.

Aquí he trobat molts estímuls»

molt oberta i qui ho vol pot trobar fàcilment la manera de col·laborar i ser útil a la gent i a la societat.

De fet, som països veïns, però a Itàlia hi ha un desconeixement enorme de la realitat d'aquí. Es pensa que a Espanya tot és flamenc. Jo mateixa he descobert coses que m'han sorprès: sabia que es parlava català, però no que era tan comú entre la gent, a l'escola, etc. He volgut aprendre català i castellà. A més, he arribat al moment de màxima efervescència del tema nacional. I intento contribuir a fer caure prejudicis contra els catalans. A Itàlia, s'associa el moviment independentista o els catalans en general amb la Lliga Nord, una formació d'extrema dreta, feixista. I no té res a veure! Al nord d'Itàlia no hi ha hagut una repressió històrica i cultural, el tema és només econòmic i és radicalment diferent que aquí. La gent parla sense conèixer i jo miro de combatre-ho. Ah, i no cal dir que el dret a decidir és una qüestió de pura democràcia i caldria poder fer la consulta.

Participo també a activitats de la Manresa Antifeixista. I canto a la coral de gospel de Sallent i a la del Peguera. No paro. M'agrada ser conscient i participar. No només viure en un lloc sinó integrar-me al seu teixit social. Crec que és la manera de conèixer la realitat del país. I si trobo a faltar per exemple la pizza... Cap problema, me la faig jo a casa!